

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2011

47. årgang

Foto: Kristian Gangaaas

*«Sommeren er forbi, høsten er til ende,
men vi er ikke frelst.» Jer 8:20*

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved formann Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rølfesnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14/412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175, 3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heian@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50/901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05/
915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk postgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Den sanne anger

Den levende Gud skal en dag kalle oss til regnskap for alt vi har gjort. Da blir det åpenbart hvem *han* er, og det blir avslørt hvem *vi* er.

Gud skapte verden – og mennesket. Alt var såre godt. Mennesket var ulydig og falt i synd. Da viste Gud sin kjærlighet ved å sende oss sin enbårne Sønn, Jesus Kristus, til frelse fra det onde. Men de fleste vil ikke ta imot hans godhet.

Tanken på dommens dag skulle fylle oss med angst og skrekk. Det er vi som er skyldige og har fylt jorden med vår ondskap, og skal stå til regnskap for Gud.

Slik tenker ikke mennesket. Det tror at det kan stille Gud til regnskap for det onde i verden. Bibelen sier: «La det stå fast at Gud er sannferdig, men hvert menneske er en løgner» (Rom 3:4).

Hvor skal vi da gjemme oss for Guds vrede? Det er det store og alvorlige spørsmål. «Hvor skal jeg gå fra din Ånd, og hvor skal jeg flykte fra ditt åsyn?» (Sal 139:7).

La oss vende om og søke tilgivelse hos Jesus! Kirkefaderen Augustin har sagt: «Vil du fly for Guds vrede, så fly inn i Guds armer!»

Det er tid for anger og bot. «Vi sier at den rette anger finnes når samvittigheten blir forferdet, begynner å kjenne sin synd og Guds vrede over synden, og det smerter en at en har syndet. Denne anger kommer i stand når vår synd blir dømt ved Guds ord» (Apologien).

Ingar Gangås

Mannen uten bryllupsklær

Av Hans Erik Nissen

Han var ikke som mange andre. De sa «nei» til invitasjonen til bryllupet, men det gjorde ikke han. Han sa «ja». Han gjorde heller ikke som flere andre, de som sier «ja», men ikke bryr seg om å gå. Han gikk – og fulgte veien. Han ikke bare *ville* til himmelen, men han bega seg også på vei – og nådde helt fram. Først da han sto ansikt til ansikt med kongesønnen inne i festsalen, viste det seg at det var noe galt. Han var kommet i sine egne klær.

Nå skulle man tro at kongesønnen gjorde det samme som faren i lignelsen om den fortapte sønn. Han bad tjeneren om å hente festkledningen. Men det gjør ikke kongesønnen. Han ber derimot tjenerne om å binde hender og føtter på ham og kaste ham ut i mørket utenfor, der de skal gråte og skjære tenner.

Ligner du denne ulykkelige mann, eller har du bryllupskledningen på? Det er den kledning som bæres av den

som her i livet står for Herrens ansikt og igjen og igjen må si det som det er: «Gud, vær meg synder nådig!» Jesus sier om den som gjør det, at han går rettferdiggjort hjem til sitt hus. Det betyr at hans synd er tilgitt. Å være rensset for all synd i Jesu blod, er å ha den frelsende kledningen på.

Fra avisen «Dagen»

Giroblankett

I dette nummeret har vi lagt inn en giroblankett til hjelp for deg som vil være med å gi en frivillig gave til «Lov og Evangelium» eller som ønsker å støtte Lekmannsmisjonens arbeid. Du som mottar bladet men som ikke ønsker å gi noe, skal ikke føle noe press på at du må betale for det. Abonnementet er *gratis*.

Red.

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, okt. 2011

Mannen uten bryllupsklær. Av Hans Erik Nissen	side 3
Hvor er den trange port? Av Per Bergene Holm	side 4
Det rette kjennetegn. Av Carl Olof Rosenius	side 5
Innbudt til bryllup. Av Einar Sandberg	side 7
Den store gjelden. Barnestykke av Mia Hallesby	side 8
Fariseeren og tolleren. Av Sigbjørn Agnalt	side 9
Hjem fra Kina (I). Av Ingar Gangås	side 11
Guds underlige ledelse (III). Av Hans V. Eriksen	side 16
Testamentet. Av B. A. Lindeland	side 19
Tid for bøn og bot. Av Per Körner	side 20

Hvor er den trange port?

Av Per Bergene Holm

Det er tankevekkende å lese de ulike reportasjene fra sommerens mange kristelige stevner. Det er et sterkt ønske om å samle mennesker ved å lage så spennende og interessante program som mulig, slik at mange får lyst til å komme. Når de kommer til møtene, er det om å gjøre at de opplever det godt og får et positivt inntrykk av kristendommen.

Tankegangen minner mye om hvordan en selger tenker. Det gjelder å overbevise kjøperen om hvor foretrefelig godt produktet er, slik at kunden får lyst på det. Det er en tilsvarende tankegang som ligger bak ønsket om mer intellektuelt trosforsvar. Kristendommen skal framstilles slik at den oppleves å ha noe å tilføre, også for kritisk tenkende mennesker. Da holder det ikke med ordinær bibelsk forkynnelse av de sentrale grunnsannhetene til frelse.

Det er ingen tvil om at evangeliet og livet med Gud er noe uendelig godt. Sigurd Odland sa at om menneskene bare visste hva det ville si at Jesus er den gode hyrde, ville de omvendt seg til ham av pur egoisme. Men saken er at evangeliet ikke oppleves som noe godt av det naturlige menneske. Det er en

dårskap for det naturlige menneske, og det kan ikke kjenne det (1Kor 2:14).

Derfor er det slik at jo mer vi forsøker å gjøre evangeliet til noe som oppleves positivt for det naturlige menneske, gjør vi det allmennreligiøst. Det er menneskenes naturlige og hedenske religiøsitet vi tilfredsstillter. Det samme skjer om vi søker å framstille evangeliet i pakt med denne verdens visdom. Det eneste vi oppnår er at evangeliet mister sin kraft. I den grad vi vinner mennesker på denne veien, er det ved å forfalske Guds ord (2Kor 4:2).

For evangeliets kraft ligger nettopp i det som i menneskenes øyne er svakhet og dårskap. Der Jesus opplevde at menneskene søkte ham fordi de fikk sine naturlige religiøse ønsker oppfylt, gikk han straks til angrep på den samme religiøsiteten (jf. Joh 6). Den som vil føre mennesker til sann kristen tro, må først ta fra mennesket det som det holder for å være rikdom, styrke og visdom. Å bli en kristen er ikke bare å bli tilført noe, å bli ført videre på den veien man allerede er på og få mer av det en alt søker (lykke, helse, visdom osv.). Det er først å bli fratatt sitt eget, miste sitt liv, og først da kan en finne livet – et liv som er noe ganske annet enn det en søker av naturen. Mens de falske profeter søker å tilfredsstillte menneskenes naturlige religiøsitet, søker de sanne profeter å føre mennesker til omvendelse og nytt liv.

L&E

www.josafat.no

Det rette kjennetegn

Av Carl Olof Rosenius

«For jeg ville ikke vite av noe iblant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet.»

1Kor 2:2

Du spør: Har Den Hellige Skrift gitt noe særskilt kjennetegn på Guds rike? Er det noe som skiller den rette Guds nåde, den eneste sanne åndelighet, ut fra alle falske veger?

Ja, var det mulig at Gud, som så alle de forskjellige meninger som skulle komme, om hva som er den rette oppfatning av kristendommen, dens hovedsak og hemmelighet, ikke skulle ha gitt oss et slikt kjennetegn? Gud være lovet, det finnes virkelig! Og det er satt fram så det er både tydelig og klart.

De som alt er kommet til sannheten og har fått øyne å se med, finner dette over alt i Skriften. De ser at det er en eneste kjensgjerning det hele beror på – de ser at det særmerkte, hemmeligheten og hovedsaken i all sann kristendom er at *Kristus, Kristus, er blitt hjertets ett og alt*, så man kan si med Paulus: Det som var meg en vinning, det har jeg for Kristi skyld aktet for tap, ja jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om min Herre Jesus Kristus er så meget mere verd. Jeg er korsfestet med Kristus; jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg. Jeg vil *ikke vite noe* blant

dere *uten Jesus Kristus og ham korsfestet*. – Og samlet i én sum heter det: *Den som har Sønnen, har livet. Men den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet. Livet er i Guds Sønn*. Dette ser de troende i Skriften. Det som skal bli sagt her, er derfor ikke noe nytt for dem. Men det blir likevel en glede for mange å legge merke til, at dette ikke bare er kristendommens hemmelighet, men at Herrens Ånd også har talt om dette *som et kjennetegn*. Og det er til alvorlig selvprøvelse og rettesnor for enhver som ellers vil se det.

I Åpenbaringsbokens fjortende kapittel leser vi om *den nye sangen* som den skare synger, som Gud har satt sitt innsegl på. De står på Sions berg, og synger den for Lammet, som selv står i midten. Og det står uttrykkelig: *Ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førti fire tusen*, de som er kjøpt fra jorden. Her kan hver og en se, at Herrens Ånd har villet gjøre denne sang til kjennetegn på Sions folk. Men hva besto sangen i? Og hva var det ingen kunne lære, andre enn de som var beseglet? Johannes sier: *De sang for Lammet: Du er slaktet og har kjøpt oss til Gud med ditt blod*. De sang om Lammets fortjeneste og vår gjeløstning i dets blod. Ja, kan noen si, hvem kan ikke synge om det? Og hvem vet ikke at det er det største i himmelen og på jorden? Men prøv å sette deg inn i hva Den Hellige Skrift mener, når

BIBEL-UKE

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 14. – 20. NOVEMBER 2011

Talere og lærere: *Sigbjørn Agnalt* (Sang og musikk), *Per Bergene Holm* (fra GT), *Lars Fossdal* (fra Hebreerbrevet), *Gunnar Nilsson* (Nehemjas bok) og *Asger Jensen* (frie emner).

Mandag–fredag: Undervisning kl. 09.00, 10.00, 11.30 og 12.30. Kveldsmøter kl. 19.00: Man-: *Fossdal*, tirs-, ons-, tors-: *Jensen*, fre-: *Nilsson*. Lør-: Møter kl. 17.00: *Jensen* og 19.30: *Nilsson*. Søn-: Møte kl. 11.00: *Jensen*.

Info og påmelding: André Heian, tlf. 411 01 223.

ALLE ER HJERTELG VELKOMNE!

den sier de *bare sang dette* og at *ingen kunne lære den sangen uten de som Gud hadde satt sitt navn på!* Det er ikke spørsmål om bare å vite dette eller bare syngende det med munnen. Skriften lærer oss ikke å hykle. Og den som ikke med forsett vil bedra seg selv, må gi akt på Skriftens mening.

La oss gi akt på hva som ligger i det at de i denne herlige sang bare sang om *Lammets fortjeneste*, og ikke om alle slags Guds velgjerninger. For denne salige skaren på Sion kjenner og erkjenner *alle* Guds velgjerninger i skapelsen og styrelsen, og særskilt Åndens dyrebare gaver og gjerninger i menneskenes hjerter. Hva vil det da si at de bare sang om Lammet, og dets forsoning? *Du er slaktet og har kjøpt oss til Gud med ditt blod*, hva betyr det annet enn nettopp det samme som Paulus mener: *Jeg vil ikke vite noe iblant dere uten Jesus Kristus og ham korsfestet*. Det vil si: At *dette alene* er hjertets trøst, glede, skatt og ros. Lammets forsoningsoffer er det eneste

formål for hjertets tro, for dets hunger og tørst, dets håp og tilfredsstillelse. Og er det ikke nettopp det som går igjen gjennom hele Skriften? Kjennemerket på den sanne tro og åndelighet er at vi ikke kan ha trøst i *noe* som finnes hos oss, ikke engang i Åndens gjerninger, ikke i vår *tro* og langt mindre i troens frukt, hverken i kjærlighet eller i guds-frykt, men bare i *ofringen av Kristi legeme!* Det er som han selv sier: *Mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke*.

Se, dette er kjennemerket på de sanne kristne! Lammet som er slaktet, er deres eneste trøst. I deres hjerter kan ikke noe få stilles likt med dette. Alt hva de får nåde til å gjøre og være og all deres opplevelse av Åndens gjerning i seg, hvor godt og herlig det enn er, kan aldri tilfredsstille dem. Det kan bare *Lammet som er slaktet og som har kjøpt dem til Gud med sitt blod*.

Fra «Husandaktsboken»,
Lunde forlag, 1973

Innbudt til bryllup

Av Einar Sandberg

Jesus sammenligner himlenes rike med et bryllup (Mat 22).

Budet har gått ut til de innbudte med disse ordene: «Kom, for nå er det ferdig». Men de begynte alle å unnskyldte seg, de hadde ikke tid, det var så mye de skulle utrette.

Da sier kongen til tjeneren sin: «Gå i hast ut i byens gater og streder, og før hit inn de fattige og vanføre og blinde og lamme» (Luk 14:21). Han utfører ordren og kommer tilbake og sier: «Det er ennå rom!».

Enda en gang må tjeneren gå, og nå med disse ordene: «*nød* folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt».

Du som leser dette, er innbudt til bryllup i himmelen. Nå er det opp til deg å svare *ja*, om du vil være med rundt det himmelske bordet på Herrens store bryllupsfest?

Inngangsbilletten får du hos Jesus, han har kjøpt den med sitt eget liv da han døde på korset også for deg. Gud godtok *betalingen* ved å reise Jesus opp fra graven. Nå rekker han billetten frem til deg og sier: «Kom, for alt er ferdig!».

Gud gir deg et løfte med på veien: «...alle dem som tok imot ham (Jesus), dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» (Joh 1:12).

«Men må jeg ikke gjøre noe da?», sier du kanskje. Når Jesus har gjort alt, også ditt, hva skulle det være igjen som du skal gjøre?

«Men jeg er jo ikke en slik som passer i himmelen, jeg har gjort mye galt i livet».

Hør her, min venn, hva Jesus gjorde med skyldbrevet ditt: «Det tok han bort i det *han naglet det til korset*» (Kol 2:14). Så ta imot og *kom i dag*, han har bryllupsdrakten ferdig for deg, og det er ennå ledige rom.

«Hvordan skal jeg komme og ta imot Jesus da?», spør du.

Når det gjelder å ta seg fram i ukjent terreng, er det lurt å ha et kart over området du skal til. Likedan er det ikke dumt å spørre kjente folk om råd og veiledning. Frelses-kartet er Bibelen, Guds eget Ord, og kjente folk er de som alt er på veien, og *veien er Jesus*.

For å komme til himmelen må du gå på veien som fører dit. Det er lite gagn i å se på kartet og finne leia, hvis du ikke går på veien mot målet.

Johannes 3:16 er kalt «den lille Bibel», der har Gud rammet inn hele kartet i et enkelt vers slik: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv».

Romerbrevet 10:10 gir deg rettledning om hvordan du skal gå (bli frelst): «Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse».

Lykke til, og velkommen i de helliges samfunn! Vi venter på deg!

Den store gjelden

Barnestykke av Mia Hallesby

Jesus forteller om en konge som ville gjøre opp regnskap med sine tjenere: «Da han begynte med oppgjøret, ble det ført fram for ham en som skyldte ti tusen talenter».

[En talent er 6 000 denarer som igjen tilsvarer ca. 6 000 daglønner. Hvis vi regner 300 arbeidsdager i året, blir dette 20 årsverk. Da blir ti tusen talenter inntekten fra ca. 200 000 årsverk. Sier vi at et årsverk er på 300 000 kr. gir dette 60 000 000 000 kr. (60 milliarder kroner) *Red. anm.*]

Tenk å ha en så svimlende høy gjeld!

Men det verste var at tjeneren ikke hadde en krone å betale med. Kongen befalte da at han og hans kone og barn og alt det han eide, skulle selges og gjelden betales. Da kastet tjeneren seg ned for kongen og sa: «Ha tålmodighet med meg, så vil jeg betale alt sammen». Kongen syntes da synd på ham, og lot ham gå.

Hva mente Jesus med denne fortellingen? Hvem er kongen?

«Det er Gud», sier du med en gang. – Men tjeneren som var kommet i stor gjeld, hvem er det? Du blir nok forskrekket når jeg sier det er deg. Ja, vent nå! Det er også meg. Det er alle mennesker.

Men hvordan er vi kommet i så stor gjeld til Gud? Det er på grunn av vår synd. Alt det onde og gale vi gjør hver dag, blir til sammen som en sum på 60 milliarder kroner.

Du sier kanskje: «Men jeg som er så liten, kan da ikke skyldes mer enn i høyden 6 kroner?». Da vil jeg be deg holde regnskap med deg selv. Og det må vi alle gjøre.

Du husker mannen med lyset – Den Hellige Ånd. Og du husker alt rusket og støvet som han viste oss inne i hjertet vårt. Vi vil snart se at holder vi regnskap over hva vi tenker, sier og gjør, stiger snart summen. Det er ikke lenge før vi har nådd 60 milliarder kroner.

Når vi derfor står for vår himmelske konge, må vi slå våre øyne ned med skam. Vi kan bare gjøre som tolleren som slo seg for sitt bryst og sa:

Gud, vær meg synder nådig!

*Jeg står for Gud som allting vet,
og slår mitt øye skamfullt ned.*

*Jeg ser min synd at den er stor,
i tanker, gjerninger og ord.*

Det meg i gjennom hjertet skjær.

O Gud, meg synder nådig vær!

(Sb 444:1)

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Fariseeren og tolleren

Av Sigbjørn Agnalt

«Han fortalte også denne lignelsen til noen som stolte på seg selv at de var rettferdige, og foraktet de andre. To menn gikk opp til tempelet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en toller. Fariseeren sto for seg selv og ba slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker; røvere, urettferdige, horkarer – eller som denne tolleren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener. Men tolleren sto langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig! Jeg sier dere: Denne gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus, ikke den andre. For hver den som opphøyer seg selv, skal fornedres. Men den som fornedrer seg selv, skal opphøyes».

Luk 18:9-14

Jesu ord her har en klar adresse. De er til dem som stolte på seg selv at de var rettferdige, og foraktet de andre. De stolte på at alt var rett med dem, var sikre på det, og trodde de hadde det vi kaller for frelsesvisshet. Hadde vi spurt disse menneskene om de var Guds barn, ville de svart et klart «ja», uten å tvile.

Grunnen til dette fant de hos seg selv. Det er Jesus som sier at de stolte på seg selv, for han ser det. Men de trodde at de stolte på Gud, for de takket Gud. De levde i et stort bedrag.

Det andre Jesus sier om dem, er at de foraktet de andre, de som ikke var som dem, mente som dem, levde som dem. Foraktet, det vil si at de så ned på dem, og regnet seg selv for å være bedre enn dem, og at de hadde rett til å forakte slike mennesker.

Med dette har Jesus sagt noe som kjennetegner egenrettferdigheten til alle tider.

Fariseeren takket Gud for det han fant hos seg selv. «At jeg...», sa han. Han var ikke som andre mennesker, slike som var uten den rette rettferdighet. Fariseeren så for seg en skålvekt hos Gud. I den ene skålen lå Guds rettferdighets krav, i den andre hans eget liv og hans gjerninger. Nå var han sikker på at vekten var i balanse, at han var rettferdig. Årsaken til det er at han på grunn av sin tro på Gud levde et rettskaffent liv.

Han var ikke som røvere, slike som stjeler og syndet mot det syvende bud eller skader sin neste og syndet mot det femte bud.

Han var heller ikke som de urettferdige, de som lyver og bedrar sin neste. De bryter det åttende bud.

Heller ikke gjorde han felles sak med horkarer, slike som bryter Guds ordning for samlivet mellom mann og kvinne. Han satte Guds bud høyt, forsvarte og levde etter dem. Derfor hadde han bare forakt til overs for disse andre som levde et simpelt liv i synd. →

Det gjaldt også tolleren. Tollerne var troende til litt av hvert, landssvikere og kjeltringer var de, og fariseeren var takknemlig for at han var høyt hevet over slike.

I tillegg til dette, hadde fariseeren tatt på seg himmelrikets åk, som de kalte det. Derfor fastet han to ganger i uken, det var selvpålagt plage, og han gav tiende av all sin inntekt, før skatt. Det var et stort offer. Alt dette veide tungt i vektskåla.

Tolleren hadde ingenting å komme med, ingen rettferdighet. Han var et mislykka menneske og en stor synder for Gud. Derfor så han ned, han skammet seg over seg selv. Han slo seg for sitt bryst og sa: «Meg arme synder!» Tenk å komme slik til Gud! Han ba om nåde, barmhjertighet og tilgivelse, uten å ha noe å legge i vektskåla.

«Jeg sier dere», sa Jesus, i sin konklusjon: «Denne gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus, ikke den andre». Det var tolleren som hadde det rett med Gud, den andre ikke.

Fariseeren hadde en *aktiv* rettferdighet hvor han selv spilte en viktig rolle. Uten hans innsats og villighet hadde han ikke hatt noen visshet om rettferdighet. Hvordan er det med oss, stoler vi på den aktive rettferdighet? Der vår innsats og villighet, vårt kristenliv med de forskjellige aktiviteter spiller en viktig rolle. Den aktive rettferdighet har en følgesvenn: forakt for andre.

Tolleren fikk en *passiv* rettferdighet som han ikke hadde medvirket til, ikke det minste. Han sto der med sin synd, og i sin synd og ble rettferdiggjort av Gud!

Jesus sier at den som opphøyer seg selv og stoler på seg selv, hva han er og har blitt som gudfryktig og kristen, skal fornedres. Den som fornedrer seg selv og står anklaget, skyldig og æreløs innfor Gud skal opphøyes med Guds rettferdighet, til nådestand. Forskjellen er å opphøye seg selv eller å bli opphøyet av Gud alene.

«For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud» (Rom 3:22-23). Syndere som er skyldige, æreløse og fordømte framfor Gud, som ikke har noe å bidra med, men som er ugudelige, uten rettferdighet, hvor alt vårt eget taler imot oss innfor Gud, slike mennesker er det Gud rettferdiggjør. «Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus» (3:24). «Uforskyldt», det vil si at da er vi satt helt utenfor. Det spørres ikke etter noe fra oss. For hva vi er, betyr ingen ting. Alt er galt med oss, i tankene, i viljen, i det vi gjør. Hvor ofte tenker vi ikke at det må bli annerledes med meg først, før jeg kan få det rett med Gud. Nei, slik er det ikke, det er uforskyldt.

Det er ved forløsningen i Kristus Jesus. «Forløsningen», det er at Gud tar bort våre synder og kler oss i Kristi rettferdighet. Denne forløsning har Gud stilt til skue i Hans blod (v. 25), i Jesu lidelse, død og oppstandelse. Der er forløsningen. «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse etter hans nådes rikdom» (Ef 1:7).

Slik opphøyer Gud – i Kristus – den som fornedrer seg selv. Han fornedrer den som opphøyer seg. Denne blir evig til skamme.

Hjem fra Kina (1)

Av Ingar Gangås

Da andre verdenskrig var slutt, var de norske misjonærene i Manchuria og Kina fremdeles adskilt fra sine familier og misjonens ledelse i Norge. Det hadde vært prøvsomme år. Takket være innsamlede midler – særlig blant misjonsvenner i Amerika, og den norske regjeringens bidrag fra London – hadde de kommet seg gjennom krigsårene. Støtte og omtanke fra nasjonale kristne kom også godt med. Krigen hadde vært hard for mange av de nasjonale kristne. Likevel hadde de omtanke for sendebudene fra fremmed land. Misjonærer og innfødte hadde kommet nærmere hverandre. Evangeliet var begynt å rotfeste seg.

Freden i Europa skapte håp om snarlig hjemreise. Lengselen etter å treffe igjen sine kjære i Norge, få vite nytt om nærmeste familie, og skaffe seg oversikt over ødeleggelsene i hjemlandet, begynte å vokse hos de norske misjonærene. Men det skulle vise seg at alt tok sin tid. Hverken misjonærene fra Manchuria, eller de som var stasjonert i sentral-Kina, kom til å få klar-signal for oppbrudd før i februar 1946.

Fortsatt krig og uroligheter i Manchuria

Den første atombomben falt i Japan den 6. august 1945. Den 8. erklærte Russland Japan krig. Dagen etter sto de russiske styrkene på Manchurias jord. Etter en tung og vanskelig tid

under japanerne, var kineserne glade for at det endelig skulle bli slutt på det japanske «åket». De norske ut-sendingene var mer avventende. Russiske tropper rykket inn fra vest, nord og øst, og snart var alle viktige knutepunkter tatt. Samtidig veltet flere tropper med hundretusenvis av kinesiske kommunister fra Nord-Kina inn i landet. Seierherrene tok seg til rette med plyndring og lovløshet. Det gikk rykter om at misjonsstasjonen i Chalangantun skulle bombes og misjonærene tas til fange. Takket være overfylte fengsler, var de gått fri fram til nå, ble det sagt. Noen av misjonærene mistet mange av sine eiendeler, og en måtte be den russiske kommandanten om beskyttelse mot røverne. Japanerne rømte sørover. Etter en uke måtte den japanske hæren be om våpenhvile, og den 14. var kapitulasjonen et faktum.

De nye maktøverne lovet fri religionsutøvelse. Men den urolige situasjonen gjorde nesten alt misjonsarbeid umulig. Reiseforbud og plyndringer satte en stopper for det. Riktignok ble det friere arbeidsforhold etter hvert, og noen steder var det også tegn til vekkelse.

Det fulgte flere måneder med uvisshet og problemer av mange slag. I boken «Det Norske Lutherske Kina-misjonsforbund gjennom 50 år», utgitt i 1946, beskrives den følgende tiden slik: «Det vi i disse åtte månedene så,

hørte, opplevde og var utsatt for, kan vanskelig beskrives. Det kom ofte for oss ord som dette: 'Urettferdigheten tar overhånd!' Det var mørke dager i Manchuria før og etter nyttår 1946 – både for kineserne og for oss. Vi følte oss hermetisk innestengt – øynene ingen utgang på noen kant. Vi hadde gjort henvendelser til høy og lav, til militære og sivile myndigheter som kunne tenkes å hjelpe oss. I februar var stillingen at vi ingen ting hadde å leve av, unntagen det vi mer eller mindre fikk eller fikk låne, privat eller offentlig».

Beskjed om hjemreise

Først mot slutten av februar 1946 kom den etterlengtede beskjedene om hjemreise. Da var det gått 10 måneder siden Norge var blitt fritt. Misjonær Kristine Skjeslien beskriver nyheten slik i sin bok «Hjem til slutt» (Utgitt på Lunde forlag 1974): «Det utrolige har skjedd: Vi har fått beskjed om at alle norske misjonærer i Manchuria skal få reise hjem til Norge! 26. februar 1946 vil dermed gå over i historien som en merkedag for hver enkelt av oss misjonærer personlig, ja, for hele vår misjon. Ut av isolasjonen – hjem! Vi er besatt av en merkelig, nesten uvirkelig følelse. Det hele er som en drøm. Vi får liksom ikke til å tro at dette kan være sant etter alle disse endeløse måneder og år som i fangenskap!»

Klokking i Kina

Til misjonærene i Kina kom nyheten om Japans kapitulasjon samme dag som i Manchuria. Ti dager

seinere marsjerte den japanske hæren fra misjonsstasjonen i Laohokow. Misjonær Asbjørn Aavik skrev følgende i misjonsbladet «Utsyn» nr. 3/1946: «I går var det søndag. Jeg hadde nettopp reist meg og sagt opp nummeret til sangen før prekenen da en utsending fra Yamen kommer opp midtgangen, fører hånden til luen, og rekker meg et brev fra mandarinen. I brevet sto det at mandag den 3. september – i dag altså – skulle feires som Kinas stor frihetsdag. Krigen med Japan var over, sto det, og vi skal feste og være glade. Mandarinen ber oss ringe med kirkeklokken vår i 10 minutter fra 9.00 til 9.10.

I dag ville jeg ringe selv – ringe freden tilbake til Yünyang, til vår misjonsstasjon, til mitt eget hjerte og til alle hjerter disse åtte år hadde fylt med skrekk og gru».

Men det skulle gå flere måneder med tålmodig venting og lange arbeidsdager før beskjedene om hjemreise til Norge kom. Det var i begynnelsen av februar 1946. De siste misjonærene reiste fra sentral-feltet via India 6. april samme år.

Første etappe mot Norge

Men la oss først følge misjonærene fra Manchuria på den lange togreisen over Sibir og hjem til Norge.

Vi klipper noen avsnitt fra den tidligere nevnte boken («Det Norske Lutherske Kinamisjonsforbund gjennom 50 år»):

«Så sto vi en kald februar-ettermiddag i kupéinduene og vinket farvel til en flokk trofaste venner som

sto igjen ute på perrongen. Flere gråt. Da ropte ett av misjonærbarna ut gjennom vinduet: 'Pu ku, Wo-men kuonien hui-lai ba!'. 'Ikke gråt, vi kommer igjen over nyttår!' Da smilte de gjennom tårene – et håpets smil. Så satte toget seg i bevegelse – og Chalantun forsvant i det fjerne. Vi var installert i en spisevogn på turen ned til Tsitsihar. Den russiske kommandant i egen høye person møtte opp på stasjonen og så oss avgårde. Ved midnattstider var vi i Anganghsi. Derfra skulle vi med biler det siste stykket til Tsitsihar. Det ble et par timers kald ventetid på et mindre hyggelig venteværelse. Ute var det mørkt og surt, med bitende kald vind og snødrev. Det ble en kald biltur den natte-timen på to svære, åpne russiske lastebiler. Vi måtte feie snøen av setene så godt vi kunne, og pakke oss inn i det vi hadde for hånden av tepper. Barna ble plassert på golvet hvor førerhuset tok litt av for vinden. Godt og vel et par timer over midnatt var vi fremme i Tsitsihar.

Nå fikk vi høre at Noho-folket også var kommet dagen før. Vi fikk høre Noho-misjonærenes historie om hvordan de på grunn av de stadige urolighetene der hadde bestemt seg for å flytte til Tsitsihar, og hadde fått beskjeden om Norges-reisen da de kom dit. Etter mange vanskeligheter hadde de endelig fått noen russiske militære til å frakte bagasjen ned til Tsitsihar. Men det ble en bjørnetjeneste. De forsvant nemlig med størsteparten av deres saker.

Dr. Osnes med familie hadde i flere år oppholdt seg i Mukden og arbeidet

Møter

Oktober

- 14.-16. Askim
Rune Söderlund
- 14.-16. Trondheim
Per Bergene Holm
- 23. DELK Egersund
Lars Fossdal
- 25.-30. Kvelde
Gunnar Nilsson
- 29.-30. Inderøy
Steinar Kvalvik

ved det store dansk-skotske hospital der. De hadde fått samme reiseordre som oss andre av stedets russiske kommandant og ankom Tsitsihar dagen etter oss andre. Dermed var hele misjonærstyrken samlet. Første etappe på veien hjem til Norge var tilbakelagt. Men det var langt fram. Vi visste ikke da at reisen Manchuria–Norge, som normalt tok 11 døgn med den tidligere Asia-ekspressen, skulle komme til å ta oss hele fem uker».

Ventetid i Tsitsihar

Det ble en hel uke med venting, proviantering og avskjed med den kinesiske menighet i Tsitsihar. Misjonsstasjonen – som nå måtte romme 41 misjonærer fram til avreisen – var godt belagt. Men det skulle bli trangere om plassen om bord på toget!

De kinesiske kristne sørget over at alle reiste. Hele misjonærstyrken forlot feltet samtidig. «Vi blir som får uten hyrde» uttalte presten Wang i sin

avskjedstale. Men det var ingen annen vei åpen. Nå ble de overlatt til «den gode hyrde».

Misjonærene fikk også regne med Hyrdens ledelse. De var allerede klar over at hjemreisen ikke kom til å bli noen lystreise. De sju sekkene med brød og all hermetikken som ble proviantert, skulle vise seg å komme godt med.

Kvelden før avreisen, den 10. mars, ble vesle Per Helge Kjøl født. Bare 16 timer gammel skulle den lille krabaten legge ut på en reise over halve jordkloden, inntil han kom frem i beste velgående til Norge den 13. april.

Sju store russiske militærbiler ankom misjonsstasjonen for å hente alle misjonærene og deres bagasje. Det var sent på ettermiddagen. I en mindre bil ble fru Kjøl og den nye verdensborgeren plassert – på en provisorisk bære som ble laget i siste liten.

Plassert i godsvogner

Fra samme bok står det å lese: «Bilene satte kursen mot Anganghsi, for Chalantunfolket den samme vei de var kommet noen dager tidligere. Også denne kvelden var det mørkt og kaldt da vi steg stivfrosne av på den vesle stasjonen. Der sto flere tog og ventet. Det var blitt ymtet noe om at vi kanskje ikke fikk 1. klasse – i hvert fall ikke før vi kom til Russland. Vi hadde nå ikke akkurat lyse forhåpninger, men likevel tror jeg de fleste var nokså uforberedt på det som skulle komme: tre godsvogner var stilt til vår disposisjon! Den ene for bagasjen, de to andre for oss 41

norske pluss tre russiske soldater og én kaptein som skulle fungere som vår personlige livgarde gjennom hele Russland. Det var ikke fritt for at det var litt panikkfølelse første kvelden før vi kom oss så noenlunde i orden».

Misjonær Kristine Skjeslien skildrer dette slik i sin bok:

«Endelig kom tiden for avgang. Mange vinkende hender og tårer som blinket, var det siste vi så før de store skyvedørene smalt i.

Den 43 døgn lange hjemreisen var begynt. Foran oss lå en lang og strabasjøs reise over Sibir og Russland. (...) Etter at toget hadde forlatt Anganghsi, bar det nord-vestover store sletter og vidder. Gjennom de små gluggene høyt oppe på veggen kunne vi følge med såpass at vi visste sann noenlunde hvor vi befant oss.

Ellers var det ikke fritt for at situasjonen var nokså tragikomisk der vi nå satt og vaglet som en hønseflokk oppe på de øverste hyllene. Underetasjen ga nemlig ingen mulighet til å sitte oppreist. Og atskillig lysere og lettere var det jo også der oppe i høyden!

Noe av det verste var ristingen. Den fikk vi stifte bekjentskap med fra første stund. Vi var alltid de bakerste vognene på toget, og det hadde som regel en anselig lengde. En tid fant vi ut at vi var den 52. og 53. vogna på et godstog. Når toget plutselig bråstoppet eller startet uventet, før vi hulter til bulter i alle himmelretninger. Da gjaldt det å være kvikk til å klore seg fast, ellers kunne en risikere å dette

av pinnen i bokstavelig forstand! Og det var verken behagelig eller ufarlig.

Farvel Chalantun

Tidlig på ettermiddagen denne første dagen passerte vi for siste gang vårt kjære Chalantun. Ryktet om at vi skulle komme i løpet av dagen, hadde gått foran oss. Da toget stanset på stasjonen, hadde en stor flokk av våre kinesiske og russiske venner møtt opp for å vinke farvel for andre og siste gang. Noe klokkeslett hadde de som rimelig kunne være, ikke fått oppgitt. Mange hadde derfor stått og ventet i timevis. Forskrekkelser over vår reise-måte sto tydelig å lese på alle ansikter. Noen av de kristne fra menigheten stemte i en sang like før toget gikk. Det var den 117. David-salmen, en lovsang som synges på en meget vakker kinesisk melodi:

‘Lov Herren, alle hedninger, pris ham alle folk! For hans miskunnhet er mektig over oss, og Herrens trofasthet varer til evig tid. Halleluja!’

I den stund var det tårer på alle kinn, både hos store og små.

De som ble igjen

Da toget gled ut fra stasjonen, klemte vi oss sammen i døråpningen og viftet og vinket til flokken som sto igjen. Men dørene ble ikke lukket med en gang. Noen ble stående der i dørsprekken, andre kikket ut gjennom de små gluggene på veggen.

Det var nemlig enda noen vi gjerne ville få si et siste farvel. Litt utenfor

byen oppe i åssiden lyste det i tre hvite steinkors. Der hvilte de av våre venner som ikke fikk oppleve denne dagen, som ikke fikk følge med oss på reisen til Norge. Det var de som hadde viet dette landet ikke bare sitt liv, men også sin død: Jørgen Høgetveit, Kristian Aalgård og så de to barna Arnulf og Eigil Kjos.

Ikke et øye var tørt. Det slet i hjerte-røttene. Vi følte oss alle ett i sorgen med henne som reiste alene hjem med tre farløse små, og med foreldrene som til og med hadde måttet legge to av sine fire barn igjen i Manchurias jord.

En siste hilsen tok vi også med hjem fra han som hvilte under det tredje korset, til familien som sju år tidligere hadde fått det tunge budet at Jørgen Høgetveit ikke kom etter for å forenes med sine kjære som hadde reist i forvegen til Norge.

Mens toget skranglet forbi der langt nede på sletten og de hvite korsene langsomt forsvant ut av synsranden, lød det noen toner ut fra de bakerste vognene, usikkert og svakt til å begynne med, men med stigende styrke etter hvert som ordene løftet blikket bort fra jordens gravhauger opp mot et evig livs håp og gjensynsglede i vårt rette fedreland:

*Å, tenk når engang samles skal
de frelstes menighet,
av alle folkeslekters tall,
i himlens herlighet».*

Forts. i neste nr.

Guds underlige ledelse (III)

Av Hans V. Eriksen

«For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud.»

Rom 8:28

Alt det skapte er ved Kristi offer innviet, bestemt til tjeneste for Gud. Det betyr også at intet skapt kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus (Rom 8:38f). Gud kan bruke og bruker alt skapt til å fremme sitt rike til beste for sine barn. «Kraften i Kristi

soning innvier alt til å bli midler for Guds nåde og Guds evangelie-husholdning» (Øivind Andersen).

Det betyr at alt, også når det er tungt, uforståelig og smertefullt, skal tjene til gode for et Guds barn. Alt skapt skal tjene til det gode: Motgang og medgang, sorg og glede, ulykke og lykke, fremgang og tap, rikdom og fattigdom, sykdom og sunnhet. For alt er innviet ved Kristi offer.

I en sang sier en ukjent forfatter det slik:

*Alt skal tjene til det bedste
for enhver som elsker dig.
Herre, vil du selv befeste
disse tanker dybt hos mig.*

Og senere i sangen heter det:

*Giv, jeg må, hvad end mig rører,
se, det kommer alt fra dig.
Og alt trofast du mig fører,
som det dog er bedst for mig.*

Dette er ufattelig. Et Guds barn er ikke i tilfeldige krefters vold. Kristi lidelse kaster et nytt og annerledes lys inn over menneskelivet.

Det innebærer ikke at vi, menneskelig talt, alltid kan finne mening i det tunge og byrdefulle. Mye av lidelsene er uforståelige for tanken, men Guds ord vitner om at all lidelse kan få en mening for et Guds barn, for vi vet «at alle ting samvirker til gode

Møter

November

- 5.-6. Årnes
Per Bergene Holm
- 6. DELK Egersund
Lars Fossdal
- 8.-13. Steinsdalen
Sigbjørn Agnalt
- 10.-13. Snillfjord
A. Joramo og K. Notøy
- 13. Sannidal kl. 15.00
Lars Fossdal
- 18.-20. Trondheim
Arvid Joramo
- 22.-27. Tørvikbygd
Lars Fossdal
- 25.-27. Mosvik
Per Bergene Holm
- 26.-27. Askim
Reidar Heian
- 27. Randaberg kl. 11.00
Dagfinn Natland

for dem som elsker Gud» (Rom 8:28). Vi vet det! Vi forstår det ikke alltid. Men Gud er en Gud som kan gi det meningsløse mening. Han kan skape håp der hvor alt håp synes ute. Når *det* skjer, blir det som tidligere så gåtefullt ut vendt til noe underfullt. Bare Gud alene kan virke dette.

Kort tids lidelse – en evig herlighet

Guds underlige ledelse av sine barn har alltid evighetsperspektivets ramme. «Men all nådes Gud, som har kalt dere til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kort tids lidelse, han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke og grunnfeste dere» (1Pet 5:10).

Blant de mange farer som lurer på en kristens livsvei, er også faren for å bygge seg et himmelrike her på jord. Omgitt av en verden som bare er opp-tatt av det synlige, er fristelsen stor til å la sinn, tanke og innsats være rettet mot det alene.

Da er det en nådig gjerning fra Guds side når han lar det mislykkes for oss. Da er det virkelig barmhjertig for et Guds barn å få avdekket hvilke farer han befant seg i. Men ofte kan det være vanskelig å få øye på Guds finger i dette som ikke går slik vi hadde tenkt.

Guds mål er, som tidligere nevnt, alltid at vi skal nå himmelen. Han tar mange midler i bruk for stadig å holde oss på denne veien.

Det nettopp nevnte ord av apostelen Peter inneholder en stor trøst. Han skriver sitt brev til kristne som på mange forskjellige måter er i nød, og som står uforstående overfor det som

hender dem. De hadde ikke forestilt seg at livet som kristen kunne arte seg slik. Ja, de syntes nok på flere måter at livet var lettere *før* de kom til troen.

Til disse skriver Peter i avslutningen av sitt brev at det de nå måtte igjennom kun ville vare en kort tid. Han sier at lidelsen er kort, og har kanskje 10–20–30 års varighet her på jorden! Hva er det mot en evighet hos Gud, en evighet i herlighet med Kristus Jesus? I ventetiden kunne de regne med Jesu nærvær. Alt de trengte, ville han gi dem. Midt i det uforståelige og smertefulle er han hos sine. Han vil sikre at målet nås. Å leve i dette, gir hvile.

*Alle Herrens veje er kun
godhed, sandhed, trofasthed.
Også hvor vi ej kan se det,
han vort bedste vil og ved.*

Slik vitner Lina Sandell i en av sine sanger. Hennes liv var ikke uten trengsler. Men denne, som så mange av hennes sanger, vitner om hvordan Gud har makt til å bære et menneske igjennom det uforståelige og smertefulle.

Hva er egentlig lykke? Vet jeg selv hva som er til størst gagn for meg her i livet? Ja, vi mener ofte vi kan svare bekreftende på disse spørsmålene. Vi mener å vite både hva som er lykke og hva som er til gagn for oss. Men sannheten er at vår erkjennelse på dette området, som på alle andre områder, er merket av fallet. Vi *er* syndere, og vi *tenker* som syndere. Det gjelder det menneske som ikke er født på ny, og det gjelder «det gamle menneske» i et Guds barn. →

Den ubarmhjertige medtjeneren

«Men da tjeneren kom ut, møtte han en av sine medtjenere som skyldte ham hundre denarer [100 daglønner. *Red. anm.*] Han grep fatt i ham, tok strupetak på ham og sa: Betal det du skylder!

Medtjeneren falt da ned for ham, bønnfalt ham og sa: Ha tålmodighet med meg, så skal jeg betale deg!

Men han ville ikke. Tvert imot, han gikk av sted og fikk kastet ham i fengsel, der skulle han sitte til han hadde betalt det han skyldte.

Men da hans medtjenere så det som hendte, ble de svært bedrøvet, og de gikk og fortalte sin herre alt som var skjedd.

Da kalte hans herre ham for seg og sa til ham: Du onde tjener! Hele din gjeld ettergav jeg deg, fordi du bad meg.

Burde da ikke du også vise barmhjertighet mot din medtjener, slik jeg viste barmhjertighet mot deg?

Og hans herre ble vred, og overgav ham til dem som piner, inntil han betalte alt han skyldte.

Slik skal også min himmelske Far gjøre mot dere, om ikke hver og en av hjertet tilgir sin bror».

Mat 18:28-35

Sannheten er at vi vet lite og ser kort når det gjelder hva som er til vårt sanne gagn. Det vi mener kan være godt og gagnlig, kan vise seg å føre oss til ulykke, bort fra plassen hvor vi stadig har behov for nåde. Motsatt kan det synes tungt og byrdefullt det som bevarer guds barnet i nåden.

Jeg har tidligere sitert salmen «O Gud, fornuften fatter ej dit forsyns skjulte nåde». Jeg vil slutte med de to siste versene. De er formet som en bønn, og stilt overfor Guds underlige ledelse i våre liv, har vi stadig bruk for å be med Brorson:

*Så brug, o Gud, din fader-ret
og vise tugtemåde.
Det ville gå oss alt for slet,
om kødet skulle råde:*

*Grib hjertet an og la os ej
i verden nogen hvile,
før vi ile
til dig på troens vej
for korsets jammer-pile.*

*Ja, før os ved din egen hånd,
som du det bedst mon finde.
Og la din gode Helligånd
os alle tider minde,
at hvordan du os føre vil,
så er din vej og måde
os at råde,
hvor hårdt det end går til,
dog idel nåde, nåde.*

Fra boken «Det er troværdig tale»,
Luthersk Mission/Logos Media, 1992

Testamentet

Av B. A. Lindeland

Det led mot slutten nå med min gamle venn. Han var omkring de åtti, og han bodde alene.

Han hadde til det siste drevet en større forretning, og det var kjent at han ikke i liten utstrekning lånte ut penger. Han gikk for å være rik.

Da jeg nå visste at han alle dager hadde levd et ensomt privatliv, spurte jeg ham en dag om det var noen som så innom til ham nå.

«Jo», sa han. «Det har helst vært livlig med besøk nå i den aller siste tiden».

«Det er gildt», sa jeg, «at våre venner ikke glemmer oss når vi blir gamle og syke».

Han svarte: «Det er mine *debitorer* som har vært her».

«Deres – ?»

«Mine *debitorer*», sa han ganske rolig.

«Jeg tør vel ikke spørre hva De sa til disse Deres debitorer?»

«Jeg sa de kunne gå hjem og være rolige, jeg hadde husket på dem da jeg skrev mitt testamente».

Jeg var til stede da hans testamente ble åpnet. Jo, han hadde vært en rik mann, og han hadde praktisk talt skjennet sin hjemby alt sammen. Men det jeg spesielt festet min oppmerksomhet ved, var noen linjer i begynnelsen av testamentet. Der stod det: «*Jeg ettergir samtlige av mine personlige debitorer hva de skylder meg*».

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort i det han naglet det til korset» (Kol 2:14). Jesus etterlot seg et testamente.

På Golgata skrev han det, og han skrev det med sitt blod.

Dette blod kalles den nye pakts blod, og det er om dette blod det sies: «Jesu, hans Sønnns blod renses oss fra all synd».

Da han skrev dette testamente, husket han på alle Guds skyldnere, også på deg og meg, og ut fra dette dyrebare dokumentet lyder det nå til oss: «Din synd er sonet, din gjeld er betalt – du er frelst og fri fra alle dine synder».

Den dagen, da jeg hørte testamentet fra min gamle venn bli opplest, så jeg mange bevegede menn, enkelte gråt. Hvorfor var de beveget? Hvorfor gråt de? Det var av *glede*, og de gikk til sitt hjem med hjertet fullt av takk.

Nå hadde de fått vissheten. Nå hadde de fått «svart på hvitt» for sitt lønnlige håp. Venner: Har dere hørt Jesu testamente opplest? Har dere hørt at i det var ingen glemt, heller ikke dere? Så la det være nok!

Jesus døde, og derfor står hans testamente urokkelig fast. Gled dere! Bring ham takksigelse!

L&E nr. 10/1999

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Tid for bøn og bot

Av Per Körner

Slik var det i gamal tid. Ved store ulukker og i krisesituasjonar vart det tillyst bots- og bønegudstenester i kyrkjene våre. Den levande og heilage Gud var på ingen måte stilt på sidelina. Ingen våga å seia at ulukker som ramma folket var «meningslause».

Folket var visse på at Gud ville noko gjennom det som skjedde. Difor ropa dei til Herren i si naud. Det vonde vart eit kall til omvendning og tru, eit kall til å spørja etter Guds vilje.

Diverre høyrer vi lite eller ingenting frå leiarskapen i kyrkja om slikt i vår tid.

Med tanke på kor alvorleg vi som folk har brote Guds bod og vilje i dei siste generasjonane, ville det visseleg vore rett å tillyse noko meir enn minnegudstenester og markeringar av ulike slag. Botsbøna til profeten Daniel i kap. 9 i samband med den store krisa som hadde ramma Israels-folket på hans tid, burde danne eit mønster for korleis kyrkja rettleier folket til bot og bøn i det forferdelege som har ramma landet. Lat oss høyre nokre av versa i bøna til Daniel:

«Å Herre! Du store og agelege Gud som held pakta di og held oppe miskunn

mot dei som elsker deg og held boda dine! Vi har synda og bore oss ille åt, vore gud-lause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine. Vi høyrde ikkje på tenarane dine, profetane, som tala i ditt namn til kongane våre, hovdingane våre og fedrane våre og alt folket i landet. Høyr no, vår Gud, på bøna og dei audmjuke ynskja åt tenaren din! Lat åsynet ditt lysa over den øydelagde heilagdomen din – for di eiga skuld, Herre! Hå Herren vår Gud er miskunn og tilgjeving. Det er ikkje våre eigne rettferdige gjerningar vi legg til grunn for dei audmjuke bønene våre som vi ber fram for åsynet ditt, men di store miskunn. Herre høyr! Herre tilgjev!»

Med tanke på dei mange som sit att i djupaste sorg og fortvilning, må vi stadig bera dei fram for Gud i våre bønner.

Jesus som har sigra over døden og djevelen, står med ein open famn og seier: «Kom til meg, alle som strevar og har tungt å bera, eg vil gje dykk kvile». Den kvila Jesus gjev, er tilgjeving, frølse og evig liv. Han gjev oss framtid og von.

Lesarinnlegg i avisa «Dagen»